

סדר קרבנות

From the **גמרא** in **ב' עמ' כז'** it appears that the practice of reciting **סדר קרבנות** each morning began immediately upon the destruction of the **בית המקדש**:

וישראל שבאותו משמר מתכנסין בעריהן וקורין במעשה בראשית. מנהגי מילי? אמר רבי יעקב בר אחא אמר רב אסי: אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר (בראשית ט"ו) ויאמר ה' אלהים במה אדע כי אירשנה, אמר אברהם: רבוננו של עולם שמא ישראל חוטאין לפניך אתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה? אמר ליה: לאו. אמר לפניו: רבוננו של עולם, הודיעני, במה אירשנה? אמר ליה: (בראשית ט"ו) קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת וגו'. אמר לפניו: רבוננו של עולם, תינח בזמן שבית המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם? - אמר לו: כבר תקנתי להם סדר קרבנות, בזמן שקוראין בהן לפני - מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני, ואני מוחל להם על כל עונותיהם.

We find a variation of the same theme in **א' עמ' א'**:

אמר רבי יצחק, מאי דכתיב: (ויקרא ו') זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם? כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם.

The difference between the choice of words of the **גמרא** in **מסכת תענית** and the language of the **גמרא** in **מסכת מנחות** is significant. It is the difference between **קורא** and **עוסק**; reading and learning. The **גמרא** in **מסכת תענית** requires that we read **שין**, the **סדר קרבנות** in order to be considered as if we brought the **קרבנות**. The **גמרא** in **מסכת מנחות** requires that we learn, **ה**, **סדר קרבנות** in order to be considered as if we brought the **קרבנות**. From the manner in which **ברכות השחר** was constructed, it appears that **חז"ל** tried to comply with both **מאמרים**; that one must read **סדר קרבנות** and one must also study **סדר קרבנות** each day.

Support for this argument can be found upon examining the basis on which **חז"ל** introduced the section known as **רבי ישמעאל אומר** immediately after **סדר קרבנות**. We previously encountered the rule. It is expressed in **ספר אבודרהם ברכות השחר**:

ומה שקבעו אחריה ברייתא דר' ישמעאל של י"ג מדות משום הא דאמרינן בפ"ק דקדושין (ל), (א) אמר רב ספרא משום ר' יהושע בן חנניא מאי דכתיב (דברים ו, ז) ושננתם אל תקרי ושננתם אלא ושלשתם לעולם ישלש אדם שנותיו שלישי במקרא שלישי במשנה שלישי בתלמוד. ומקשי ומי ידע כמה חיי ומתריך לא צריכא אלא ליומי כלומר שצריך בכל יום ללמוד משלשתן. וכן אנו נוהגים, בתחלה מקרא דהיינו פרשת צו ואחר כך משנה דהיינו אי

זהו מקומן ואחר כך מדרש של ברייתא דר' ישמעאל והוי במקום תלמוד, שהמדרש כתלמוד. ועוד לפי שהוא תחלת תורת כהנים שהיא ראש לכל הקרבנות קבעוה אצל הקרבנות.

In practice, חז"ל combined the two bases for reciting סדר קרבנות; ונשלמה פרים שפתינו לעולם ישלש אדם שנותיו שלישי במקרא שלישי במשנה שלישי בתלמוד and

That we read סדר קרבנות for the purpose of studying סדר קרבנות is the basis for the following observation made by the ספר האשכול in 'ה עמוד ב':

אבל פרשת תמיד שהוא צו את בני ישראל, שאין מוציאים ספר תורה בכל יום, ומוסף שבת שאינו אלא ב' פסוקים ולא תקנו לקרותו בספר תורה לכך תקנו אותן לאמרן בכל בקר בהשכמה עם איזהו מקומן.

The ספר האשכול observes that we could have fulfilled the obligation to learn סדר קרבנות each day through קריאת התורה, which is a form of לימוד תורה. Instead, חז"ל provided that we study סדר קרבנות as part of the תפלה. On that basis the ספר האשכול formulated the rule that if the קרבן of the day will not be read that day as part of קריאת התורה, then the קרבן of that day must be read and studied as part of סדר קרבנות.

Since we do not read from a ספר תורה every day and even when we read from a ספר תורה we do not read the section concerning the קרבן תמיד then we must read and learn the section of the תורה that deals with the קרבן תמיד as part of סדר קרבנות each day.

Similarly since the section of the תורה that deals with the קרבן מוסף of שבת consists of only two פסוקים and two פסוקים are not enough to qualify for an עלייה, it became necessary to read that section of the תורה as part of סדר קרבנות. The ספר האשכול does not consider the situation of ראש חדש. On ראש חדש, as part of קריאת התורה we read the section of the תורה that deals with the קרבן מוסף of ראש חדש. Is it then the position of the ספר האשכול that on ראש חדש it is not necessary to read that section of the תורה that deals with the קרבן מוסף of ראש חדש as part of סדר קרבנות because we will fulfill our obligation to study the קרבנות of ראש חדש through קריאת התורה.

The סידור עבודת ישראל expresses the opinion that one must not only read the סדר קרבנות but that one must also study the סדר קרבנות each day. He then provides his readers with the commentary of the ר"ע מבטנורא as an aide.

Perhaps we now have a basis to surmise that because of the the need to study סדר קרבנות each day in order to fulfill the prescriptions of the גמרא in תענית and the גמרא in מנחות, חז"ל instituted the practice of reciting ברכות התורה as part of ברכות השחר before we recite and study סדר קרבנות.

TRANSLATION OF SOURCES

מסכת תענית עמ' כז עמ' ב-And the Israelites who were part of that mishmar (the Israelites who lived in an area in which the Kohanim of that area were assigned to work in the Beit Hamikdash for a period of two weeks) would congregate in their cities and read from the Torah the portion on Creation. How do we know that? Rabbi Yaakov the son of Echah and Rabbi Yossi said: If not for the fact that Israelites congregated in their cities to read from the Torah while the Kohanim from that area were serving in the Beit Hamikdash, the heavens and the earth would not have remained standing as the verse says (Genesis 15, 8): Abraham said to G-d: How do I know that there will be those who will inherit my beliefs? What did Abraham mean? Perhaps my children will sin and You will punish them as You did to the generation of the Flood and the generation of Dispersion. And G-d responded: I will not. Abraham continued: Tell me, G-d, on account of what deed will I merit to have those who will inherit my beliefs? G-d answered: Take a heifer which is three years old and a goat which is three years old. Abraham continued: That is fine while the Beit Hamikdash stands. Then my children can obtain forgiveness by bringing a sacrifice. How will they gain forgiveness when the Beit Hamikdash is not standing? G-d responded: I have already prepared for them the text that describes the order of the sacrifices. As long as they read the text before Me, I will consider their reading as equal to bringing the sacrifices and I will forgive all their sins.

מסכת מנחות דף קי עמ' א-Rabbi Yitzchak said: what is the meaning of that which is written (Leviticus 6, 18 and 7, 1): this is the law of the sin offering; this is the law of the guilt offering? Whoever spends time studying that part of the Torah that deals with the sin offering, G-d considers him to have brought a sin offering; anyone who spends time studying that part of the Torah that deals with the guilt offering, G-d considers him to have brought a guilt offering.

ספר אבודרהם ברכות השחר-The reason that the portion known as “Rabbi Yishmael Said With Thirteen Methods” was added to be read after the portion dealing with the sacrifices was because of that which was written in Tractate Kiddushin (30,2) Rav Safra said in the name of Rabbi Yehoshua the son of Chanina: what is meant by the verse (Deuteronomy 6,7) and you will teach? Do not read the word as you will teach but that you will do in thirds; as a result, a person should spend one third of his years studying the Five Books of Moses and one third of his years studying Mishna and one third of his years studying Talmud. You might ask: but a person does not know how long he will live, so how can he accurately divide his years? The answer is that the Torah meant to tell us to divide our days and not our years; in other words, each day a person should study all three subjects. And that is how we conduct ourselves; we begin our study during the morning prayers by studying from the Torah the portion dealing with the daily sacrifices; after that we

TRANSLATION OF SOURCES

study the Mishna that deals with the place in the Beit Hamikdash where every sacrifice was prepared and then we study the portion of Rabbi Yishmael which comes from the Midrash in place of the Talmud because it is considered like the Talmud. In addition the portion known as “Rabbi Yishmael” introduces the Midrash Sifrei on the book of Leviticus, the book that has the name of the Torah of the Cohanim. Since that portion is written near the portion dealing with sacrifices, it was appropriate to recite it after we recite the portion dealing with sacrifices.

ספר האשכול-When it comes to studying the portion dealing with the daily sacrifices and the portion dealing with the afternoon sacrifices on the Sabbath, we cannot rely on hearing the Reading of the Torah because there is not reading of the Torah every day, and on Sabbath, they do not read that portion of the Torah that deals with the afternoon sacrifices of the Sabbath because it consists of only two verses and two verses are not enough to do a reading from the Torah.

SUPPLEMENT

WHY DID חז"ל NOT INCLUDE קרבנות WITHIN SHMONA ESREI?

Reprinted from the comments of Rabbi Aryeh Frumkin to the Siddur Rav Amrom

ועיין בנודע ביהודה ס' ד' שנשאל למה לא קבעו פסוקי קרבן תמיד בתפלת השחר בתפלה גופה כדרך שקבעו פרשת המוספין. והשיב בדבר הזה: ראוי למנוע מלהשיב, כי מי הוא שיאמר טעם מלבו בדברים עומדים ברומו של עולם, ואנשי כנסת הגדולה להם לבד נפתחו שערי שמים וקבעו הכל בטעם ידוע. ועל פי פשוטו נראה שהתפילות נקבעו בם כל צורכי האדם ויכול להתפלל בעת הצורך אליו. כמו שאמרו הלואי שיתפלל אדם כל יום כולו. ואפילו מאן דפליג מודה באם יכול לחדש דבר שרשאי להתפלל, ואם היו קובעים פסוקי תמיד לא היו אפשריות עוד להתפלל בנדבה. ולקבוע תפילות אחרות חוץ מתפלה שבמקום התמיד לא רצו להטריח כל יום. עיין שם. ובאמת הטעם הזה קלוש ורחוק, דאכתי היה להם לקבוע פרשת התמיד דוגמא שקבעו במוספין. ובבואו להתפלל ולחדש דבר ידלג לפסוקי תמיד כמו אנו מדלגים "משיב הרוח" "טל ומטר" "ויעלה ויבוא" ושאר הזכרות בזמן שאין צריכין להם.

ולולי דבריו ז"ל הייתי ומר בפשיטות דקרבנות המוספין שחלוקין בקרבנותיהן זה מזה צריכין לפרט באיזה מוסף הוא עומד. ולכן מזכיר שם הפסוקים. וגם בהם אמרו בירושלמי פ' תה"ש דאם לא פירשן ואמר "נעשה חובותינו תמידי יום וקרבן מוסף" יצא. ואם כן קרבן תמיד דלעולם אינו חלוק בקרבנו. פשיטא דגם לכתחילה סגי בכהאי גוונא. ולכן סגי לן מה שאנו אומרים "השב את העבודה" ואשי ישראל וכו'. וכל שכך לנוסח הויטרי שאומר כל יום "ותערב כו' בעולה וקרבן". השב שכינתך לציון וסדר העבודה" כו'. וכי גרע זאת מנעשה חובותינו תמידי יום. ומשום שאינו חלוק בקרבנו בשום פעם סגי בזה גם לכתחלה, ואפילו לדעת רב עמרם דאינו מתחיל במנחה ברצה רק מאשי ישראל ותפלתם כו' נמי א"ש דאשי ישראל היינו עבודת הקרבן.

Perhaps we can respond to the question of the נודע ביהודה by continuing with the thought contained in the newsletter. The reason that we include the portion dealing with the daily sacrifices within תפלת שחרית is because the רבנו של עולם

promised אברהם אבינו ע"ה that when his descendants read and learn those portions, the קרבנות daily will accept their reading and learning as equal to bringing the daily קרבנות של עולם.

Within עשרה שמונה there is no appropriate place to insert לימוד תורה. As we will learn later, עשרה שמונה consists of three parts, שבח, בקשה והודאה, לימוד תורה. לימוד תורה is not compatible with any of those sections. In much the same way, לימוד תורה would not fit well into קריאת שמע וברכותיה nor would it fit well within פסוקי דזמרא. חז"ל found the most appropriate place for לימוד תורה by inserting it as an introduction to תפלת שחרית.